

עין משפט
נר מצוה

יד:

כל היר פרק שני נדה

מסורת הש"ס

בַּעַד שאינו ברוך אה. נראה לפרש ידיעה שהיה נקי לפני יוס או יומים ועמה בשעת צדיקה נטלנו ממקום המונעע ולא צדקה

העד אבל אין נראה לפרש שלא היה בדוק מעולם דבזה לא היה רבי מחזיק טומאה ודאי: **מאי** לאו בזקנותו. פרש"י מדפליג על רבי

ואין נראה דמנינו הרבה תלמידים שחולקים על רבם צילדום ורש"ם פירש דרבי חייא תחילה למד בצבל ולעת זקנתו עלה ולמד לפני רבי כדלמרינן (סוכה דף כ.) חזרה ונשתכחה עלו רבי חייא וצניו ויסקדה ועי"ל

מדקאמר רבי חייא אף אתה רבי ש"מ כחם ולא קאמר אף אתה רבי ש"מ דצוקנותו היה דהוה תלמיד חבר כדלמנן בשיליה מי שמת (ב"ב דף קנח:)

כן עואי תלמיד חבר של רבי עקיבא דלמנן ליה (ט) שב אתה ולא קאמר שב (מנ): **האיך** מניחין דרבי ורבה.

משמע דר' יוסי היה רבי של רבי וקשה דלמנן בפ' (י) זה צורך (סנהדרין כד.)

כמה מחכמים זה את זה דלילו ר' יוסי קיים הוה כפוף ויושב לפני רבי ואמר

כבר הורה זקן ורש"י פי' המס (ט) שהיה כפוף ממתת כבוד נשיאותו של רבי ואין נראה דל"כ היכי מוכיח דמחכבין

לו לפסקו כרבו ואור"מ (ט) דבצמרותו של רבי היה ר' יוסי גדול יותר וצוקנותו

[מתמת התלמידים] נתחכם רבי יותר כדלמנן נמי הכא הואיל ושיחי רבנן קמיה מתדדן שמעמתי: ור"ב יובי

משחר. נראה דלגמרי מטהר מדקאמר לעלמו טיהר כמו גבי אשה שעשתה

זרעה דהתם נראה דלגמרי מטהר דאין נראה לפרש לעלמו טיהר

דמדנטהר גבי אשה שעשתה זרעה לגמרי הכא צעד שאינו בדוק יטהר

לכל הפחות מנדה ויעשנה כמו כחם דל"כ מאי פריך בסמנן האמר ר' יוסי

זר' חנינא לא טימא ר"מ כו' מאי קושיא והלא יש להחמיר צעד שאינו

בדוק לה טפי מבאשה שעושה זרעה מיהו ר"ח פירש דר' יוסי לאו לגמרי

מטהר באשה שעושה זרעה וכמסקנא דר"מ משום נדה אימתו ולפי' זה הא

דמנן בפ' האשה (לקמן דף נט:) איש ואשה שעשו זרעה בספל ומנאל דם

דר' יוסי מטהר ופריך בגמרא למה לי הך צבל ומשני אי מרישא ה"א דיעבד

קמ"ל סיפא דאף לכתחלה לפי ר"ח לא קאי אלא לכתחלה ארישא אלא

אסיפא דוקא:

בעינין חתיכה מב' חתיכות. וא"ת צריש פ' ספק אכל (כריתות

דף פ:) דפריך לר' חייא צר רב דבעי חתיכה מז' חתיכות מצדיקה דהכא

ומשני רבי אליעזר היא דלמנן כוי חייבין על חלצו אשם תלוי אדמקשה

מצדיקה אלא לסייעיה ממתני' דהכא דפטרה מקרבן (י"ל דשמה ממניחין

לא פטריה אלא מחטאת ולא פליג אצדיקה והא דקאמר ותנא דידן ה"ק

את"ל דמתניתין פוטר אף מנאשם תלוי היינו טעמא דקצר בעינין חתיכה מז' חתיכות:

מאי אחר אחר אחר. ותימא כיון דתנא כתי שמושיט ידה

ותטול עד תחת הכר דהוי טמא צועלה שבעה וחייב אשם תלוי ממילא

יעינין דאשם תשהה יותר עד שתרד מן המטה דלמנן אחר הוא ואינה

מטמאה צועלה טומאת שבעה [שנין צבש"ב]:

ואסו אח"כ. האי שיעורא דכדי שתרד זהו אח"כ שנחלקו צו ר"ע וחכמים: עד צידה. דבעיא להושיט ידה תחת הכר הוה שיעורא דכדי שתרד ותדית צאוות עד: אין עד צידה. נפיש כדי שתרד מכדי שמושיט הילך אחר אחר הוא:

נפיש כדי שתרד מכדי שמושיט הילך אחר אחר הוא: נפיש כדי שתרד מכדי שמושיט הילך אחר אחר הוא:

שזריעה כגרים ועוד. כשיעור שצר כתמים שאין מטמאין אלא כגרים ועוד כדלמרינן כהרואה כחם (לקמן דף נח:) דעד כגרים יכולה לתלות ולומר דס מאכולת הוא: **אבל** הן בצאמת: **אמר** לו. ר' חייא: **אף** אשה

עשישו כפס. נוהג אשה צו דין כחם דשיעורו כגרים ועוד וצפחות מכאן לאו כלום הלך טומאתו נמי

ספק דאי ודאי ראייה הואי מגופה כדקאמר האמר בפ' יואל דופן (לקמן דף מ.) אפי' כעין החדל וצפחות

מכן: (לאפוקי מדס מאכילת. דכיון דאינו בדוק לה כל כמה דליכא כגרים ועוד הוה לה לנספוקי צם מאכולת

קודם צדיקה: **מאי** לאו צוקנותו קאי. מדפליג עליה דרבי רבייה: **אמר** ליה. רבי ישמעאל לרבי חמא צעי מנינא

מילתא: **דכדרי** אלא. רבי יוסי או כדברי רבי ולקמן נמי פלוגתייהו

בשמעתין: **לעלמו** טיהר. לטעמיה אזיל דלמנן נמי הכי צדוקתא אחריתי

(לקמן דף נט:): **זרעיה**. מטילה מיס: עומדת טמאה. דכיון דלחוקה היא

הדור מי רגלים למקור ואימי דם והכי מפרש בפ' האשה (טס) **יושבת** טהורה. דממקום מי רגלים הוא צא ואין טמא

אלא דם המקור. ומדקאמר רבי מאיר עומדת טמאה ואף על גב דליכא

לספוקינהו צמקום מי רגלים כיון דרגלים לדבר דחיק לה עלמא וזוקת

דמיס מן המקור מיטמיא ה"ט מיטמיא: משום כפס. טומאת ספק לתלות ואילו

רבי לעיל טימא משום נדה דקתני רבי אומר טמאה נדה: **לי איסור** ההיא.

דר' יוסי צר חנינא: **הוי** וסס **שאמר**. לחייבה צמטאת: לקיות. שבת

ולא לצדיקה מצפניס דל"כ שהתה יותר מכשיעור ואין כאן אלא טומאת

ספק ואשם תלוי: **תנא** וחייבין **באשם** סנוי. אומנאל לאחר אומיס קאי

דקתני צמטתינן [ע"ס] ופטורין מן הקרבן: **בעינין חתיכה משחי חסיוות**. דכתיב

באשם תלוי (ויקרא ה) אחת מכל מלאת ה' וקסבר יש חס למקרא מלאת קרינן הילכך בעינין שמים אחת של

איסור ואחת של היתר ואכל אחת ואינו יודע איזהו אכל אשמו ואחותו

עמו צדיית וצא על אחת מהן כצבור אשמו היא וטודע ששתייה היו צמטה

ואינו יודע על איזהו מהן צא אבל הכא חדא חתיכה היא ספק שריא ספק

אסורה ומנא צרא סבר יש חס למסורת והכי פליגי צמטת כריתות (דף פ:):

שפושטי. ועודה צמטה הא כדי שתרד שיעורא רבה (ט) ואינה מטמאה את

צועלה אלא כשאר מגע מעת לעת: **מאי** אחר. דקתני צמטתי' איזהו אחר

זמן כדי שתרד לאו אחר אומיס קאי דטמאים מספק אלא איזהו

אחר זמן שהוא אחר אותו שאלאחר אומיס שאינה מטמאה את צועלה

לרבנן אלא לר"ע כדי שתרד כו': והא עלה קפני כו'. אלמא אטמאין מספק

קאי משום שמטמאה את צועלה אפי' לרבנן: הכי קאמר. חסורי ממסרא

והכי קתני איזהו אחר זמן שהן טמאין מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי

שתרד מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל

מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעט לעת: **והא** אח"כ **קפני**. דקתני צמטתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

אצל ככדי שתרד מטמאה אפילו לרבה וקשיא צדיקה דכדי שפושטי': מספק כדי שפושטי' אצל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

- (א) סנהדרין בט. קדושין מב. (ב) י"ל דמנן. (ג) לקמן מ: נט. (ד) וליפל יב. (ה) כריתות יז. (ו) י"ל מטמאה אפי' לבגין וקשיא רי. (ז) שיך לעיל ע"א. (ח) י"ל שבת ולא קאמר שבת מנן. (ט) נשבת נא. י' ויש' במוס' דשבת נא. י"א אליו היה וכו'. י"ב נכדימות הניחו זה בתיקאן.

הגהות הב"ח

- (א) גבי פ' ר' אלעזר ברי' דקנן: (ב) שב מלי אחר אחר דאחר וכו'. (ג) רש"י ד"ה שטעיט וכו' רבה הוא ואינה: (ד) תוב' ד"ה הדיך וכו' צ"ל זה צורק ניב צדק כיד וכו' צ"ל עמה טומטן צדק נא ולשס פ' רש"י כפוף מפני כבוד הנשיאות סי'.

גליון הש"ס

- גבי' פשתבה ליה כו'. בעין זה כריתת על ע"א וכו': שם אחר רב חזקיהו ב"א אחר וכו'. בעין זה מיר דף דאחר וכו'. רש"י ד"ה ה"ק וכו' אבל שחתה כדי שתרד וכו'. ע"י רש"י לקמן דף ט וכו' צ"ל בעלה באשם תלוי וכו' ויזמא דף ט ע"א צריש' ד"ה אלא שחר אחר:

מוסף רש"י

- שהיתה עושה צרכייה. מנלת מיס. עומדת טמאה. לדידי דחיק לה עלמא דמעומד השמינה ולא יכלה לעלור. הדור מי רגלים למקור ואימו דס, ויושבת טהורה. דמה' יש לה במקום מי רגלים. שאין דרך דם נדה לנאת עם מי רגלים משל לשמש. אכרי. ועד. סתין שמקמתו צו (ענין יב.). וסא שאמר לקינור. מצוקן. אש בקינור מנלה דס כשיעור היה חייבים מטמא. אכל אש בצדיקה מנלה כבר ארן השיעור. שהרי לא צלז המשקוף עומד אלא צידה אחותו ויש כאן שיעור ערוף כדי הבלה מידה למשקוף. ואשם תלוי אלא ולא מטמא (ש"ס).

שמא

לא

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ב.ג.]. (ב) [לעיל ט.]. (ג) [לעיל יא.]. (ד) [לעיל טו.]. (ה) [לעיל יז.]. (ו) [לעיל יט.]. (ז) [לעיל כ.]. (ח) [לעיל כב.]. (ט) [לעיל כד.]. (י) [לעיל כו.]. (יא) [לעיל כח.]. (יב) [לעיל מ.]. (יג) [לעיל מד.]. (יד) [לעיל מז.]. (טו) [לעיל מח.]. (טז) [לעיל מו.]. (יז) [לעיל מז.]. (יח) [לעיל נ.]. (יט) [לעיל נב.]. (כ) [לעיל נד.]. (כא) [לעיל נז.]. (כב) [לעיל נט.]. (כג) [לעיל ק.]. (כד) [לעיל קב.]. (כה) [לעיל קד.]. (כו) [לעיל קז.]. (כז) [לעיל קט.]. (כח) [לעיל קכ.]. (כט) [לעיל קכב.]. (ל) [לעיל קכד.].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אפי' וכו' דבסמוך וסמות דרבנן גי'כ' כלומר דהשתא דרבי יוחנן נמי ס"ל וסמות דרבנן ולא ודקסביח' ליה לרב אליבא דר"י' גר' יתכן הכי משוי' ובלקטנ' המוס' הדין' בדף טו דד"ה אפי' גר' יתכן וכן מב' גלרבי':

מוסף רש"י

כל הדינים דדין שעתי'. אם רחצה דס' ד' לנו אם מטמא תרומה וטהרות משגע כהן משעת רחיצה וחי'ך, ולא אמרינן כי היבאל דהשתא אשתמט דס' בניה החילון' אי' הו' דבקה נמי מקמי הכי הו' אשתמט ויחילי ביה הרחם העמודיהו, וק"ל בפרק וילא חזון' (לקמן טז.) כל הדינים מטמאות כמות החילון' (יע"ל ב.). וסמות דאורייתא. אומת דדיקה שהלכותיה לאש' להבדק בשנת וסמה. דבר תורה הוא, הלכה למשה מסיני, ולאוה' בזמנ' הוא, ולא גז' ויס וסמה ולא דדיקה מחוקין לה עמלה (יע"ל ט. ובגין' דלקונו טו.). וסמות דרבנן. דרבנן הוא דלארצה ואש' לא דדיקה טהרה (לקמן טו.).

שמא כר"ע אהס אומרים שמטמאה אס זועלה. כל מעת לעת ואין לכס שיעור בדבר אלא מעת לעת: לא שמענו. את שיעורו וכו"ל (א"ה) לא סבירא לן: לא שהסא כדי שפרד. אלא כדי שתשגי' ומדוק ועודה בנטה טמאין מספק דהיינו אחר אומיום כרב חסדא: שהסא כדי **ספרד**. דנפיש שיעוריה: **אחר הזמן הוא זה**. כלומר אחר אחר הוא זה: **וכן מעט לעט**. כלומר לעט. כלומר כשיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של זעילה אם דקה ומזלמה טמאה זועלה מטמא משום נוגע בזמנת לעת כגדה טומאת ערב וספק מדרבנן לתלות ואינו מטמא משום זועל נדה טומאת זעזע והפילו לתלות: **ונכנס להיכל לקמן מפרש לה**: **זשלמא לרב חסדא**. דלומר כדי שפרד אחר אחר הוא היינו דמטריה רבנן: **וכי סימא דאין עד זידה**. דלומר שפרד הו'רכה להושיט דהו' לכו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה למימני ולפלוגי בין עד זידה לאין עד זידה ללא תיפוק חורבה מיניה דהשתא משמע דאפילו עד זידה ללא שהמה אלא כדי שפרד מטריה רבנן ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטריה רבנן ככדי שפרד לחודיה: **זשלמא גמר זיאוסו**. ואפילו הכי לר"ע מטמאה את זועלה דהעראה כגדה כגמר זיאה דכתיב (ויקרא ט) את מקורה הערה אצל לענין קרי עד שיריע: **ור"מ היא**. דמחמיר ככתמיס דלומר זכ"ק (לעיל ה.) ולקמן בפרק זכ' סימן (דף כג): **פשיטא**. מאי מודי הא' בזלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא: **וכתמיס דרבנן**. אפי' מכאן ולהבא: **אין שור שחוט**. דלתמוול לא חזאי אלא סיגי זעלמא הוא: **הכא הרי שור שחוט לפניך**. דזכפור לא נעמסקה וזשוק של טזמיס לא עזרה ומיזס שלזשמו היא כספק ה: **ביתנב' כל הנשים כחוקס טהרה זעעלין**. זלל דדיקה שלא הו'רכה זדיקה אלא לעסוקה זטהרות: **גבו' כחוק ימי עונתס**. ל' יוס לראייה אצל לאחר ל' זעיא דדיקה הו'רלה וסחם נשים חזינן לסוף עונה: לא שנו.

דכי מזלמא חוק ימי עונתה לא זעיא דדיקה: **אלא שלא הגיע עם וספה**. כחוק אומן ימיס שהיה כדרכ' כגון אשה הימיס: **אצל הגיע עם וספה**. קודס זיאלמו מן הדרך: **אסורה**. לורח' בזמנ' זכ' דאורייתא. הלמ"מ דמחוקינן לה זטומאת ספק: **וססוס דרבנן**. הלריכוכה חכמיס לזדוק זיוס וסמה שמא טרה' ומיניה היבאל דלא הו' זעיר ולא ידעינן אי דבקה אי לא דבקה לא מספקינן לה זטומאה: לא

אלא שלא הגיע שעת וסתה א"י וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה גמיו מותרת קסבר ה"וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא

לא שהתה כדי שתרד מן המטה מטמאה את בועלה [וחייבת באשם תלוי] שהתה כדי שתרד בו' ר"ע אומר מטמאה בועלה. תימנה אי ר"ע מודה זרישא כלמשמע דלא פליג אלא אסיפא א"כ סבר יש אס למסורת וזכ"ק דסנהדרין (דף ט.ד.) אית ליה לר"ע יש אס למקרא

שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם כך פרושו חכמים ביבנה "לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה תוך זמן הוא זה וטמאין מספק ופטורין מקרבן וחייבין באשם תלוי שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה אחר הזמן הוא זה וכן כשהתה מועת לעת ומפקידה לפקידה זבועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משום בועל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבגדה הוא דאמר כשמאי דאמר ^וכל הגשים דיון שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה בתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר זמכאן ולהבא ורבנן היא ומעת לעת דרבנן וכתמיס דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמיס לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: **ביתנב' ויכל הגשים כחוקת טהרה זבעליהן ה'הבאין מן הדרך נשיהן להן כחוקת טהרה: גבו' למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א** הני מילי היבא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היבא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה גשיאה והוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי יש לה וסת וסת קביעי לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ו"ל"ש אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר א"י וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה גמיו מותרת קסבר ה"וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא

אמאי קאמר שמא תמלא אשמו ספק נדה לימא ודאי נדה אס תדוק שיעור וסת סמוך לזעילה וי"ל דהא לא שכיחא: **ה'כ'י איתמר לא** שנו אלא שלא הגיע שעת וסתה. לא היה לו לחזור ממה שאמר מחלה לא שנו אלא שאין לה וסת דלמא הו' דהיא כחוקת טהרה כדאמרין זכ"ק (לעיל יב.) כל זעעלה לא זעיא דדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסיף יש לה וסת נמי כשלל הגיע שעת וסתה כו' אלא מיישב הלשון שאמר מחלה זלל חוספת: **אפי' הגיע זמן וסתה מותרת**. תימנה היך מותרת הא אמרינן זשזעזעט פ"ב (דף יט.): ולקמן פרק האשה (דף סג.): אזוהה זכני ישראל שיפרשו מנשמיהן סמוך לוסתן וי"ל כשהתה אחר וסמה שזעיה מימס שיכולה לזעזול איירי דספק זעילה מוויאה מילי ספק ראתה כההוא דר' יוחנן זכסמוך ולמ"ד וסמות דאורייתא אפילו שהתה כשיעור זמן זעילה אסורה דודאי ראתה חשבינן לה וסתך כך יש לךדקק דס"ל לרבי יוחנן זכסמוך ^ו וסמות דרבנן:

כל היר פרק שני נדה

טו.

עין משפט
גרי מצוה

כוב א מיי פ"ה מהל' שגנות הל' ו:
כוב ב ג מיי פ"ג מהל' מעמלא משכב ומושג הלכה ה:
כוב ד מיי פ"ד מהל' אסורי זיאה הל' ז ופ"ד מהל' משכב ומושג הל' ז סמן לאחין קול:
כוב ה ו מיי פ"ד מהל' אסורי זיאה הל' ט סמן שס:
כוב ז מיי שס הלכה ט וע"י גמ"מ סמן שס טופיע וי"ד ס"י קפד טעוף אי:
כוב ח מיי פ"ג מהלכות משכב ומושג הל' ט:

תום' הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה. פרוש"י א"כ איבעי ליה למתני לפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה דלא תיפוק מיניה חורבא דהשתא משמע דאפי' עד בידה ולא שהה אלא כדי שפרד מטהרו רבנן. וקשה לפי' דהא מתני' אוקימנא בעד בידה ואפי"ג דלא תקמי בעד בידה ולא חיישינן דלמא נפקי מיניה חורבא. ועוד אמאי קאמר עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה לא הנה ליה למימר אלא אין עד בידה מיבעי ליה הלכך גראה לפרש דה"ק אפי"ג דאוקימנא מתני' בעד בידה מ"מ כי נוקי ברייתא באין עד בידה אמאי תקשי לך אי"כ נהני בהדיא במתני' עד בידה ואין עד בידה כב"ייתא אלא ש"מ מדתנן סתם בהד עינא איירי: **ס"א** ה"מ היבא דאיתיה במתא רמיא אנפשה ובדיקה. ת"י והא לעיל זכ"ק אמרינן איפכא דהבאיים מן הדרך נשיהן להם כחוקת טהרה טפי מאיך וי"ל דהכא דדאי לענין בדיקה חכי דאיתיה במתא בדיקה טפי מתיבא דליתיה במתא אבל לעיל דאיירי לענין תביעה אורחא דמילתא הבא מן הדרך דרכו לפיט ולרצות: **אפי' הגיע עת וסתה מותרת וסתות דרבנן**. ומ"מ היאך מותרת הא אמרינן בספ"ב דשזעזעזע אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן שעה אחת סמוך לוסתן כ"ש שאם עבר וסתן שיש לספק שמא ראתה. וי"ל דמיירי כגון שהתה אחר וסתה כשיעור שיכולה לטבול כההוא דר' יוחנן דלקמן דאמר בעלה מחשב ימי וסתה ובא עליה ומי"ד וסתות דאורייתא אפי' שהתה כשיעור זמן טבילה אסור דודאי ראתה חשבינן לה וסתך דר' יש לךדקק דס"ל לר' יוחנן לקמן וסתות דרבנן:

לא שהתה כדי שתרד מן המטה מטמאה את בועלה [וחייבת באשם תלוי] שהתה כדי שתרד בו' ר"ע אומר מטמאה בועלה. תימנה אי ר"ע מודה זרישא כלמשמע דלא פליג אלא אסיפא א"כ סבר יש אס למסורת וזכ"ק דסנהדרין (דף ט.ד.) אית ליה לר"ע יש אס למקרא גבי זעיעית דס הבא משני מתיס דקאמר נפשות קרינן וליבאל למימר דהכא פליג נמי זרישא דהתנן פ' דס שחיטה (כחיתות דף כב.): זנתהיכה של קודש וזנתהיכה של חולין אכל אחד את הראשונה וזכ' אחר ואכל את השנייה זה מביא אשם תלוי וזה מביא אשם תלוי זכרי ר"ע ואמאי חייב השני הא זעזעה שאכל לא היו לפניו ז' חמיכות ולמאן דזעי ז' חמיכות פטור זכה"ג כדלמר התם זסוף פרקין ורבי נמי אית ליה זכ' ספק אכל (דף טס ד' יח.) היבאל דלאל את הראשונה זמוד השנייה זשוגג דחייב אשם תלוי וז' השנייה ורבי סבר זכ"ק דסנהדרין (דף ד.) יש אס למקרא וי"ל דיש שום חילוק בין מקרא למסורת זה למקרא ומסורת דעלמא דחייא זכר רב זעעי ז' חמיכות סבר דכ"ע זכרי הכא דיש אס למקרא ורב אסי דפליג עליה סבר דכ"ע זכריישאסלמסורת(י כמושמינו ז'ג' דף ד' כב.): גבי יתן דומיא ליתן ועובד דומיא דעובד (פסחים דף טו:.) ועוי דומיא דעני (שס לו.) וכפות דומיא דכפת (סוכה דף גכ.) והתם יש טעמא אחרונה ותעד די פרך התם טעבא לחייא זכר רב ומשני ר"א היא דמחייב אשם תלוי על חלז כוי והא כמה תנאי פליגי זמקרא זכסמורת ואמאי נקט טפי ר"א זשמותי הו' וגם המקשה וכי לא הוה ידע דטובא תנאי פליגי זמקרא זכסמורת אלא כדפרשיית ועוד י"ל דר"ע ורבי איירו דהראשון לא אכל כל החמיכה אלא חליה ושכאל השניה היו עדיין ז' החמיכות לפניו ועדיין זה מתרך הירושלמי זאהשא רבה(י) **הא"י עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה**. פרוש"י דה"ל לפלוגי הלל זשהמה וקשה דלמא מפליג זזידה זבאין עד זידה בין שהמה ללא שהמה ונראה לפרש דה"ל לפרושי זכרייתא זבאין עד זידה: **זשמואי דאמר דיה שעתה**. ומי"מ מודה שמיא זכד אחר דטמא זעזעה כיון דחייב אשם תלוי: **אמר רב זמפרע ור"מ היא**. וא"ת דזכ"ק דיומאל (דף ז.) תנן

מפרישין כ"ג מזביתו ו' ימים דשמא יבאל על אשתו (ט) ספק נדה וקאמר (י) כחאן כר"ע דלומר אף מטמאה את זועלה וקאמר רב חסדא דלמי אפילו כרבנן זכדא אחר מדודו זזעעלה טמא ז' אמאי לא משני שמא תמלא כסס דהא מודים חכמיס לר"ע זרוואה כסס וי"ל משום שמואל דלמר הכא מכאן ולהבא ועוד י"ל דהיא זזדוק חלוקה קודס פרישתו ואו לא נטמא הכהן קודס זדיקה וא"ת

אפילו

